

כל שוטרי בריטי שיעו, בניגוד לחוקי האנושות והתרבותיות, להתפרץ ביום הכיפורים אל הכותל המערבי להפריע למתפללים ולחלל את קדושת התפילה - ייחשב **וירשם** ע"י הנוער העברי **כפושע פלילי**.

אורת, או עובר אורח, בין מושלמי ובין נוצרי לא יופרע בכואו אל או בעברו את - רחבת הכותל המערבי.

NOTICE

Any British Constable who will commit acts of violence near the Wailing Wall on the Day of Atonement, and in defiance of the moral law of civilized people will disturb the worshippers assembled there and will desecrate the sanctity of prayer, will be regarded and LISTED by the Hebrew Youth as a **CRIMINAL OFFENDER**

Visitors or passers-by, whether Moslems or Christians, will not be disturbed in their approaching or passing the Wailing Wall.

"ר"ק כ"ד": הכרוז בו איים אצ"ל במעשי תגמול אם ימנעו הבריטים בעד תקיעת שופר ליד הכותל המערבי - אחת הפעולות הבלתי-חוקיות המסורתיות של ביתר ואצ"ל.

המשטרה המופצצת: בנין מפקדת ה' בולשח הבריטית במחוז ירושלים (ברחוב ממילא) שהובקע על-ידי אצ"ל בשנת 1944.

פה ושם הפגישו אותנו הנהיבות הקרביות ה' מקריות עם יחידות מאורגנות של אצ"ל. הדבר לא נראה עוד מוזר או בלתי-רגיל. ערכנו פטרר לים במרהב רמלה כשאצ"ל התקיף את המקום. כשפלש הצבא המצרי השתתפו בקרב אחד עם יחידות האצ"ל, שהצטרפו לצבא. בפרס ליד בצרון הנינו ליד בית קטן בו שכנה תחנת-איוסף של פצועי אצ"ל, כשהרובשות, העונדות סרטים של "רקידן", עוברות ביניהן.

היה ברור לכל: הויכוח הגדול נסתיים יחד עם הנסיבות ההיסטוריות שהולידו אותו.

בסך הכל, מצב כדתי טבעי. לכן בא לנו ענין אלטלינה כפצצה. היה זה האות הראשון לכך שהאתמול פלש להיום, יפלוש למחר. השנ' אות של אתמול, הקנאות של אתמול לא מתו. מישהו שמר עליהן, דאג שתוספנה להתקיים.

כשחזרו החיילים הביתה, בתום הקרבות, מצאו ששום דבר לא נשתנה. ראש הממשלה המשיך לכנות מדי פעם, בנאומו הפומביים, את אנשי אצ"ל כעוכרי ישראל, שתקעו סכין בגב הישוב בשעה שזה לחם בממשל הבריטי. ראש האצ"ל השיב באותה התכיפות כי ראש הממשלה פקד על מערכת ההלשנה והבגידה, בעוד שלאנשי אצ"ל (ואולי גם אנשי לח"י) מגיעה הזכות ה' היסטורית להחשב למגרשי הממשל הבריטי.

הויכוח הפך מר ומורעל יותר ויותר. אחר מאבק ארסי ניתן לאנשי המחתרת (מבלי להז' כיר את שמם) שנפצעו בימי מלחמת העצמאות, לפני קום צה"ל, לזכות באותן הזכויות של פצור עי ההגנה. אולם זכות זו לא ניתנה לנכים של אצ"ל ולח"י שנפצעו תוך ביצוע תפקידיהם, בת' קופת המלחמה באנגלים לפני ה'30 בנובמבר 1947. מפעם לפעם נשמעו תלונות מרות על קר פוח אנשי אצ"ל בשטח השיקום, כמו בשטחים האחרים של הטיפול הממשלתי.

אחת התוצאות היתה כי משוחררי המחתרת, שהקשרים הרעיוניים ביניהם נתרופפו, נשארו מאוחדים במלחמתם להכרה היסטורית. קודוה זו תפסה מקום נכבד במלחמת הבחירות, הוסיפה קולות רבים למפלגה הפוליטית שהוקמה על-ידי מפקדי אצ"ל.

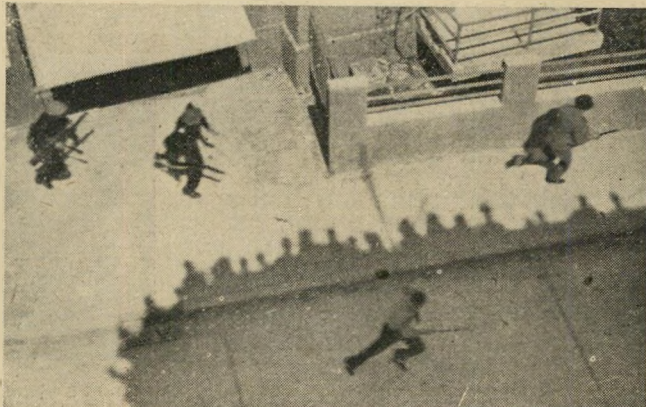
בסך הכל, מצב בלתי-טבעי בראשית תשי"ב, למעלה משלוש שנים אחר פירוק המחתרת.

האם מגיעה לה תורה? אם יבוא כיום אדם לערוך חשבון צלול, בלתי-משוחד, על מ' קומה של המחתרת ה"מפורשת" בהיסטוריה ה' עברית ייתקל במשול: כמעט אי אפשר לגשת לענין באובייקטיביות.

כל צעיר שבדל בארץ היה קשור במלחמת ה' מחתרת, אם לחיוב ואם לשלילה. אלפים היו חברי אצ"ל ולח"י כשליבתם האחרונים, אלפים אחרים עברו דרכם במרוצת השנים, התגייסו

הפעולה הראשונה נגד הממשלה: פיצוץ תאי הטלפונים בתל' אביב היתה הפעולה הראשונה המכוונת נגד הממשלה הבריטית עצמה.

בני יוסף נתלה: שוטרים בריטיים מזויינים רודפים אחרי מפגנים. פרשת בני יוסף גרמה לגיוס ההמוני הראשון לשורות אצ"ל באותם הימים.

פצועי ההפגנה: מפגין פצוע ברחבת הרברט סמואל בתל-אביב. שיטת ההפגנות, שהיתה זקוקה לנכונות ה' המונים להצטרף למטוס היוזם ולעמוד מול כוח מזויין, נעלמה חיש וזהר כשבאה במקומה שיטת הפעולה הקלא' סית של "פגע וברח", שהבליטה את היתרונות הטבעיים של ארגון מחתרת מול שלטון זר, שלא יכול היה לדכאו בלי שיתוף פעולה מלא ומתמיד של הציבור הרחב.

החומה

אניע בטחון ואנא

בריטניה אסרה מלחמה על עם ישראל! עם ישראל ישיב מלחמה שערה! המרי העברי ימשך! המרי העברי אך החל! המחתרת העברית עומדת איתנה לשירות האומה! הלאה השלטון הנאצי-בריטי!

הלאה בני שיטוס הטמאים מן הארץ הקדושה! י'גור החרבה: עוד נבניך ונבנית! תחי העליה החפשית! תחי מדינת היהודים! תנועת המרי

ירח הרבש: כרוז זה של ההגנה, המדבר בשם "המחתרת העברית", מסמל את המפנה הגדול שחל בסוף 1945, כשההגנה, אצ"ל ולח"י התאחדו ב"תנועת המרי העברי", בהד' רכת ההגנה. אחד התועמלנים החזקים להסכם זה היה ד"ר סנה, שכתב: "אני חושב את העבודה שהמפלגה וההנהלה דוחים את ההס' כס לפשע." ההסכם אושר למרות התנגדות השמאל, גרם לשיתוף פעולה שנמשך כמה חדשים. הפעולה הראשונה היתה שחרור ה' עצורים בעתלית. ההסכם בוטל כעבור חד' שים ע"י דוד בן-גוריון בכבודו ובעצמו.

אליהם בנעוריהם ופרשו מהם כעבור חודשים או שנים. אלפים אחרים השתתפו בפעולות ה' פלמ"ח והח"י לדיכוי המחתרת, היו חברי ה' הגנה בתקופה שזו התנגדה בתוקף לכל פעולות אצ"ל. כל אלה, וגם אותם שעמדו מן הצד ועק' בו אחרי המאורעות ממרחקיהם, גיבשו לעצמם בעצם ימי המאבק דעה ברורה על המחתרת, מבר' ססת על רגשות בלתי-הגיוניים ועל ידיעה בלתי-מספקת של הרקע. דעות ברורות אלה לא נש' תנו כשהאנגלים עזבו את הארץ וניתנה אפשרות לשפוט את המחתרת על פי תוצאותיה.

כל אחד הנו, איפוא, צד בויכוח, בלתי-מתאים במקצת לשים את עצמו כשופט. אולם אין זה תר' רוץ להתחמק מן המשפט. מן הדין שהויכוח ה' גדול לא יישאר פתוח לנצח, כי יסתיים. כמעט כל העובדות ידועות. מנהיגי כל הצדדים גילו את דעתם.

הגיעה השעה לקבוע אחת ולתמיד: מה מקומה של המחתרת בזכרון העם? האם מגיעה לה, במ' אחר, תודה? או שמא יש לקבל את דעת אורי' ביה המושבעים ולסתום עליה את הגולל כעל רבורה פושעים, מטורפים וחבלנים?

האם נסתיימה מלחמת-המחתרת כנצחון או כ' כשלון? ומדוע?

לא כמפלגתנו שר' לנין. בראשיתו של השבון יש לשים לב לעובדה פשוטה: המחתרת לא היתה גוף שנוצר ברגע מסוים, כשמטרה מ' סוימת וברורה הרוטה על דגלה. להיפך, המח' תרת היתה גוף שהושפע על-ידי המאורעות לא פחות מאשר השפיעה עליהם, שהשתנתה במרו' צת המאם עד בלי הכר, שמטרותיה התפתחו ב' מהירות רבה עם חלוף הימים, תוך כדי ויכוח פנימי בלתי-פוסק, ולעתים חריף ביותר.

המחתרת לא דמתה מעולם למפלגתו של לנין, שחתרה בצעדים נמרצים לקראת מהפכה שהיא עצמה תסביע עליה את חותמה. היא דמתה הרבה יותר לכחות המהפכה הצרפתית שדחפו קדימה על-ידי המאורעות. לפעמים כמעט בעל כרחם, עד שהשיגו מטרת הרבה יותר קיצונית מאשר חל' מו עליהן בראשית צעדיהם.

הזרוע המזויינת, איך שהוא. הצעדים הראשונים היו שקטים למדי. בארץ היה קיים ארגון של הגנה עצמית. תפקידו היה אחד ויחיד: לשמור על חיי הישוב ורכושו מפני התקפות ערביות. כיוון שהיה ברור כמעט לכל בני הישוב כי פקידים בריטיים רבים נוטים חס' לתנועה ה' לאומית הערבית, בהתאם למסורת שהקולונל ט. אי. לורנס המפורסם הפך אותה לרומנטית, נראה זר ישנים, רובים ארדנים, רימוניידי פולניים שהיו המשתרה הבריטית. לאגור נשק סודי בישובים העבריים כמיוות הנשק היו, לרוב, כמעט מנוח' כות לפי המושגים של היום: כמה אקדחי מאר' זר ישנים, רובים ארדנים, רימוניידי פולניים שהיו מסוכנים יותר למשתמשים בהם מאשר לאויביהם.

ההגנה סובלת: מחסן הנשק הגדול שנתגלה ביגור, באשמת מלשין שנאסר אחר' ע"י ההגנה, שוחרר תמורת שחרור אנשיה.

ההגנה פועלת: גשר אלנבי שפוצץ ע"י ההגנה בפעולות המרי.